

hver Henseende var. Han havde tydelig følt, at om han ogsaa havde kunnet overvinde sig til en Tilstaaelse af, hvad der havde optaget hans Sind og Tanker denne Vinter, saa vilde hun ikke have forstaaet det. Han mindedes forskellige haanende Udtalelser af hende om Folks religiøse Anfægtelser. Maaske vilde det virkelig være bedst for dem begge, om de skiltes nu, før nogen større Skade var sket.

Som han sad i disse Tusmørketanker, blev Døren ud til Trappen aabnet, og Fru Babi listede ind. Der var i den lille Kones Ansigt som i hendes Væsen og vevre, frygtssomme Bevægelser noget museagtigt, der fra den første Dag havde mindet Per om den enfoldige Trine hjemme i Nyboder. Han havde til Tider ligefrem vanskeligt ved at frigøre sig for en overtroisk Forestilling om, at det virkelig var denne hans Fattigheds slave-lydige „Aand“, der igen puslede omsorgsfuldt omkring ham i en gammel Mo'ertilles Lignelse.

Hun var kommen ind for at tænde Lampen og dække Aftensbordet! men da hun i Skæret fra Kaminilden saae, at Per endnu sad med sine store, tilsølede Støvler paa, gik hun først ind i Sovekammeret og hentede hans Hjemmesko.

„Vil Herren ikke skifte?“ spurgte hun og satte Skoene ned foran ham.

Han svarede ikke. Først da hun gav sig til at tænde Lampen og lukke Vinduesskodderne, blev hendes Tilstedeværelse ham rigtig bevidst. Lidt efter gik hun ud igen.

Per blev siddende ved Kaminen. Med Armene tungt hvilende paa Knæene stirrede han ned i den hendøende Ild og sank hurtigt tilbage i sin mørke Rugen. Det var dog ikke mere Jakobe, han nu tænkte paa. Bestandig i denne Tid, naar hans Tanker et Øjeblik overlodes til sig selv, søgte de hjem til Moderen, flakkede uroligt omkring Præstegaarden og Faderens Grav. Og pludselig gav det et Ryk i ham — saadan som det ogsaa regelmæssigt gjorde det, hver Gang han, vaagen eller i Drømme, mindedes Faderens Ur. Skønt han nu godt forstod, at der havde været lige saa megen Frygt som Trods eller Haan i den Følelse, hvormed han dengang havde handlet, skød han helst Erindringen